

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.355 van 27 mei 2015
in de zaak A. 211.821/XIV-35.506**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Herman De Ponthiere
 kantoor houdend te 8900 Ieper
 Veemarkt 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26A

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 3 maart 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 118.033 van 30 januari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.405 van 7 april 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 februari 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Charlotte Verkeyn, die *loco* advocaat Herman De Ponthiere verschijnt voor de verzoekers, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 19 januari 2009 België binnen en verklaren zich op 22 augustus 2013 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 3 oktober 2013 in hoofde van iedere verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname.

Op 31 oktober 2013 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen een beroep tot nietigverklaring aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 30 januari 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Voorafgaandelijk dient te worden gewezen op artikel 14, derde lid, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’, dat luidt:

“De memorie van wederantwoord of de toelichtende memorie heeft de vorm van een samenvattende memorie waarin alle argumenten van de verzoekende partij op een rij worden gezet. Behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, doet de Raad van State uitspraak op basis van de samenvattende memorie.”

In het aan dat besluit voorafgaande verslag aan de Koning wordt bovendien vermeld:

“De samenvattende memorie dient de argumenten van het verzoekschrift en van de memorie van wederantwoord als een geordend geheel weer te geven. De verzoekende partij, die moet worden bijgestaan door een advocaat, wordt er aldus toe gebracht een allesomvattend overzicht in te dienen, dat de uiteenzetting van de feiten bevat, haar eventuele antwoorden op excepties van niet-ontvankelijkheid en haar middelen in één enkele, pertinente argumentering.

(...)

Het gevolg van de verplichting om een samenvattende memorie in te dienen is dat de Raad van State in beginsel geen uitspraak meer hoeft te doen op basis van de uiteenzetting van de feiten en middelen vervat in het verzoekschrift.”

Het doel van die bepaling is de vereenvoudiging van het onderzoek van het cassatieberoep door het de Raad van State mogelijk te maken uitspraak te doen op basis van één enkel procedurestuk van een verzoekende partij, met name de samenvattende memorie. In de memorie van wederantwoord geven

de verzoekers een toelichting bij de middelen die verschilt van de uiteenzetting in het verzoekschrift tot cassatie. Hierna wordt het middel derhalve enkel in ogenschouw genomen zoals het in de memorie van wederantwoord voorkomt.

5. De verzoekers werpen in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), en van “het algemeen principe van de rechten van verdediging”.

Zij voeren in de memorie van wederantwoord aan dat het in strijd is met de artikelen 3 en 13 van het EVRM om te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij een annulatieberoep tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingname geen rekening zou mogen houden met nieuwe stukken, ingediend samen met het verzoekschrift of in de loop van het geding, omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel zou mogen oordelen op grond van de stukken die in het bezit waren van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het ogenblik dat hij zijn beslissing nam. Artikel 3 van het EVRM heeft rechtstreekse werking en primeert op het interne recht.

De verzoekers hadden in de synthesesmemorie voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gepreciseerd dat de overgelegde stukken nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet vormen en dat, zodra binnen een asielaanvraag een verdedigbare grief wordt geformuleerd die wijst op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, de asielzoeker recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel en een grondig, nauwkeurig en ernstig onderzoek van elke grief. De verzoekers bevinden zich nog in de asielprocedure en het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is de enige instantie in België die de asielaanvraag ten gronde onderzoekt. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij hoger beroep tegen een beslissing van de

commissaris-generaal niet bevoegd zou zijn om ten gronde kennis te nemen van stukken die wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dan schendt België volgens de verzoekers de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

De verzoekers stellen dat interne bepalingen zoals artikel 39/2 of artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet voor onbestaande moeten worden gehouden indien ze zouden beletten dat een rechtzoekende een daadwerkelijk rechtsmiddel kan aanwenden. In het bestreden arrest wordt overigens niet gemotiveerd waarom met de nieuw aangebrachte stukken geen rekening zou mogen worden gehouden, hetgeen de verzoekers als een schending van artikel 149 van de Grondwet beschouwen.

Met hun overgelegde stukken, eerst aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het indienen van hun asielaanvraag, vervolgens met het stuk bij hun inleidend verzoekschrift en ten slotte met stukken die zij nadien naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben gestuurd, hebben de verzoekers wel degelijk aangetoond dat zij in de Russische Federatie mogelijkerwijs zouden worden behandeld op een manier die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en het anti-folterverdrag. De verzoekers hebben verwezen naar een reeks oproepingen door de Russische autoriteiten, naar het Zwitserse OAR-rapport betreffende de behandeling van Tsjetsjenen die worden verdacht van hulp aan de rebellen, en naar de brief van politiechef N. waarin expliciet wordt bevestigd dat de verzoekers van medeplichtigheid aan hulp aan illegale gewapende groeperingen worden verdacht.

Ten slotte achten de verzoekers het recht van verdediging geschonden omdat zij in hun verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijstand van een tolk Russisch hadden gevraagd en hen dit recht ter terechtzitting werd geweigerd.

Beoordeling

6. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

In het bestreden arrest wordt verwezen naar de door de verzoekers ingediende synthesesmemorie en wordt uiteengezet dat enkel uitspraak wordt gedaan op grond van wat in de synthesesmemorie als middel en betoog is opgenomen. Vermits de verzoekers in de uiteenzetting van hun enig middel in de synthesesmemorie niet meer concreet zijn ingegaan op de door hen bijgebrachte stukken, weten zij ook waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet op is ingegaan. Wat de overige stukken betreft, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekers niets inbrengen tegen de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissingen dat geen van de overgelegde stukken inhoudelijk kan worden verbonden aan het nieuwe asielmotief, zodat de verzoekers geen belang hebben bij hun kritiek op de beoordeling van de bewijswaarde en de authenticiteit van die stukken. Met die overwegingen wordt de kritiek in de synthesesmemorie beantwoord en blijkt duidelijk op welke redenen het bestreden arrest is gesteund. Het enige middel is ongegrond wat de aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet betreft.

7. Wat de voor het eerst voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgebrachte stukken betreft, is een schending van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet niet aan de orde omdat deze bepaling enkel betrekking heeft op het door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevoerde onderzoek, en derhalve niet op nieuwe stukken bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Wat de door de verzoekers voordien bijgebrachte stukken betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast, zoals hiervoor reeds is aangegeven, dat de verzoekers het motief uit de aanvankelijk bestreden beslissing niet aanvechten dat geen van die stukken inhoudelijk kan worden verbonden aan het door de verzoekers aangebrachte nieuwe asielmotief. De verzoekers bekritisieren dit motief niet en zij tonen derhalve ook wat dat betreft geen schending aan van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het enige middel is in die mate ongegrond.

8. De verzoekers hadden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat zij bij een verdedigbare grief die wijst op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM recht hebben op “een grondig, nauwkeurig en ernstig onderzoek omtrent elke ingeroepen grief”. Zij gaan thans in hun middel echter voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest dat zij met hun algemeen betoog minstens niet aantonen dat er sprake is van een verdedigbare grief inzake artikel 3 van het EVRM. De verzoekers tonen de onwettigheid van deze vaststelling niet aan. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de aanvankelijk bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregel bevatten. Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

9. De schending van artikel 13 van het EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Te dezen koppelen de verzoekers de schending van artikel 13 van het EVRM enkel aan de schending van artikel 3 van het EVRM. Het middel is wat deze laatste verdragsbepaling betreft echter niet-ontvankelijk, minstens ongegrond, bevonden. Vermits de schending van een ander door het EVRM beschermd recht of vrijheid dus niet aan de orde is, is het enige middel niet-ontvankelijk wat de voorgehouden schending van artikel 13 van het EVRM betreft.

10. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat eerste verzoeker en de raadsman van de verzoekers zijn verschenen op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het blijkt niet dat zij daarbij enige opmerking hebben gemaakt betreffende de afwezigheid van een tolk Russisch. De verzoekers kunnen derhalve niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie opwerpen dat hun recht van verdediging door de afwezigheid van een tolk Russisch is geschonden. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

11. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig mei tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques